

Zondag 29 september 2024 – Kleur: WIT

Gereformeerde kerk Nieuwendijk

Orde van dienst

Meezinglied: [God van licht](#)

Welkom (ouderling)

Komen

Bemoediging en groet

Lied 288: 1 (Goedemorgen welkom allemaal) 2x, onder de 2^e keer komen de kinderen naar voren.

Met de kinderen

Ontsteken van licht (*lichtjes KND en TD*)

Doop

Onderwijzing over de doop

Lied Hemelhoog 49: 1, 2 (Heer u bent altijd bij mij) - tijdens dit lied wordt de dopeling binnengedragen

Naamgeving en verlangen ouders

Kijk en luisterlied met beelden van het gezin: Nooit gedacht dat je zo mooi was (Sela)

Gebed

Belijdenis – gezongen: Lied 344: 1, 2, 3 (Wij geloven één voor één)

Doopintentie ouders

Doopgeloften ouders – gemeente

Doop

Doopkaars

Meezinglied Hemelhoog 679: 1, 2, 3 ([Heer uw licht en uw liefde schijnen](#))

Kinderen gaan naar de nevenruimten

Woord

1e lezing Psalm 13: 1-3

lied 13: 2, 3 (Aanschouw toch, antwoord mij)

2e lezing Matteüs 14: 22-33

Lied 195: 1 (Ere zij de vader en de zoon)

Overdenking

Petrus ziet de wind.

Zo schreef Matteüs het bijna 2000 jaar geleden op.

Petrus ziet de wind.

Dat we dat vertalen met “toen hij voelde hoe sterk de wind was” is begrijpelijk.

Maar je zou daardoor over het hoofd zien dat Petrus voor een *tweede keer* kijkt.

De eerste keer zag hij, met zijn vrienden, iets dat tot nadenken stemt.

Ze raken in de war van wat ze zien, weten niet wat er gebeurt.

Maar voor ze er goed over na kunnen denken roept er één: “Een spook!”

En ineens zien ze alles wat hen angst inboezemt op hen afkomen.

Over het water.

Alles zien ze terug in dat spook, heel hun angstig hart.

Dat kan je zomaar overkomen, zeiden we bij het doopgesprek.
Dat er iets gebeurt in je leven wat je niet begrijpt.
Je raakt van slag.
En voor je het weet stapel je van alles bij elkaar.
Alleen nog maar storm om je heen.
En schiet je in de angst.
De één neemt de ander mee en je vreest het ergste.

Soms is daar ook alle reden toe.
Als de storm in je leven werkelijk bedreigend is.
Als dierbaren kwetsbaren zijn en je vreest voor hun leven.
Dan schreeuwt je hart het uit van angst.

Soms maken we elkaar angstig.
Onze wereld is vol onrust en dreiging, onze zekerheden onzeker. Als er dan een iemand over een vreemdeling roept "Een Spook!", dan zien we ineens in die vreemdeling al onze angsten samenkomen.

Middenin die storm – dan zijn we geroepen ook nog een beetje na te denken.
Naar grip op het leven te zoeken.
Een reling die je kunt vastgrijpen.

En de bijbel zegt daarop: Ik ben het.
Als je goed luistert zegt Jezus het zó dat de leerlingen zullen hebben gehoord "Ik ben".
Niet meer.
Maar zeker niet minder.
De stem van de Eeuwige, door de mond van Jezus.

Net nog was hij alleen.
Op de berg.
Met zijn eeuwige vader.
Zoals ooit Mozes, zoals ooit Elia samen waren met de "IK BEN".
En nu gaat hij, na de ontmoeting op de berg, door de storm en over de zee, en zegt: Ik ben.

Die stem gaat door de hele wereld.
Een stille, zachte stem.
Je angsten kunnen naar boven komen, want er gaan vreemde stemmen rond.
Maar de stem in alle verwonde levens is de Ene die zegt: Ik ben.
Ook in de hel van oorlog, geweld en misbruik: Ik ben.
In die vluchteling, die arme, die asielzoeker en vreemdeling waarin het stormt: Ik ben.

En hier en daar, misschien veel vaker dan wij weten of denken kunnen, is er iemand die antwoordt.
Die zegt: als u het bent, Heer, zeg mij dan dat ik over het water naar u toe moet komen.

En met de ogen gericht op de stem, op 'Ik ben', die vage en vreemde gestalte, stap je uit jouw wereld waarmee je een eigen vorm van houvast hebt gecreëerd.
Je stapt het duister in.

Je wordt gedragen door... ja: door wat? Of door wie?
Maar de stem antwoordt op jouw stem, en zegt: 'Kom' – en je gaat .
Je zet je voet op de dunne vloer van vertrouwen.

Maar dan kijk je nóg eens.
En ineens zie je alleen nog maar wat er heel direct om je heen gebeurt.
Je ziet crisis, geweld, je kwetsbare kind - stormwind.
Stormwind die al eerder door Matteüs wordt genoemd.

In een verhaal van Jezus over het bouwen van je levenshuis.
De één bouwt op zand, de ander op een rots.
Dan komt de stormwind, die tegen het levenshuis beukt.
En alleen het huis op de rots weerstaat de wind.

Die wind ziet Petrus.
Heel direct.
En hij – hij loopt alleen maar over water.
Over die dunne vloer van een moment van vertrouwen.
Ineens ziet hij ook: niets is er tussen hem en de stormwind.
En hij glijdt, hij glipt, hij zinkt.

Petrus kijkt en vergeet de stem.
Petrus kijkt en het nadenken glipt hem tussen de vingers door.
Alles wat op hem afstormt komt binnen.

Wij hebben ook van die uren.
En soms duurt dat bij iemand dagen.
Soms zelfs maanden of jaren.
Een periode waarin je geen verweer hebt tegen alles wat je direct ervaart.
Je huis stort in, je dierbare wordt ziek.
Je grond zakt weg, je raakt vervreemd van wie je lief is.
Je leeft in angst en vrees, je zekerheden worden bedreigd.
Zelfs je wankel bootje dat je op jouw manier nog overeind houdt blijkt niets tegen die
wind te kunnen doen.

Toch: ook in jouw leven is die zachte stem van Jezus.
Ik ben.

Fluister je antwoord – als u wilt, dat ik kom, kom ik...
En komt het volgende moment weer alles binnen – Roep! Redt mij!
En laat je dan vastgrijpen.

Door wie?
Die stille, zachte stem die over de wereld gaat, brengt overal handen in beweging.
Handen van mensen om je heen die jouw roepen horen.
Laat je grijpen.
Laat die ander je weer helpen denken, doordenken, weer zien wat er echt gebeurt.
Dat er iemand is, een onbekende, die je zegt: Ik ben.
Dag alleen de vloer van vertrouwen de rots is waarop je uithoudt in de storm.

Een stem, een licht door de storm heen.

In de ander die naar je hoort, die jou vastgrijpt, is de Ik ben, de Eeuwige, onder ons aanwezig.

Zodat je je blik even kunt afwenden van al wat er op je afstormt.

En vooral: zodat je dan *de ander weer kunt zien*.

En in de ander de Ander met een hoofdletter.

Als je soms zo wegzinkt, ben je dan je geloof kwijt?

Nou nee.

Hooguit, zoals het zorgvuldig vertaald kan worden, wankel je.

Maar geloof, die dunne vloer van vertrouwen, is niet zomaar weg.

Die hangt niet af van ons gewankel en gemodder en onze onzekerheden.

Dat geloof hangt, leunt, staat op de eeuwige die zegt: Ik ben.

Die is de rots waarop ons levenshuis leunt, en ons geloof steunt.

Evah loopt een vreemde en stormachtige wereld binnen.

Zij leert lopen op de dunne vloer van vertrouwen.

Zij weet nu nog niet van lichte dagen en duistere nachten.

Alles zal zij nog tegenkomen.

Maar ook: zij gaat deze onbekende wereld binnen waarin de Ik Ben is.

Die haar voorgaat, haar vooruit, die op haar wacht.

Die liefde geeft en geliefd wil zijn om wie zij is.

Die haar de hand reikt: nu in jullie gezin en verwanten.

Verderop in anderen die haar levenspad kruisen.

Spreek, leef, deel die Naam vol liefde, dat eeuwige vertrouwen.

Zodat zij zal gaan als de stem roept "Kom"

Zodat zij zich zal laten grijpen als zij wankelt.

Als er ergens duidelijk wordt dat het waardevol en goed is om ons met elkaar te verbinden, dan is het in die hand in het verhaal.

Die hand die uitgestoken wordt en vastgrijpt, telkens weer.

Die weer tot nadenken stemt.

Die je ten slotte toch weer doet gaan over wateren.

Kerk is overal waar die stem wordt herkend en ontvangen.

Ik ben.

Prijzen wij Vader, Zoon en Heilige Geest.

Amen

Antwoord

Lied 975: 1, 2 (Jezus roept hier mensen samen)

Voorbeden in 3 intenties, besloten met gezongen acclamatie Lied 367e, Stil gebed,

Gezamenlijk gesproken Onze Vader

Collecten (Jongerenwerk en algemene kerkelijke arbeid)

Gaan

Meezinglied: [Gods zegen voor jou](#)

Zegen met gesproken 'Amen'

Lied 425: 1 (Vervuld van uw zegen)